

KONSTFÖRVANDT, m. 3. Sättare eller tryckare på ett boktryckeri.

KONSTGJORD, a. 2. Med konst gjord, frambringad, tillvägabragt. Motsatsen till *Naturlig*.

KONSTGREPP, n. 3. 1) Sätt, medel, utväg, som lättar ett arbete. — 2) (fig.) Olodligt medel att uppnå ett mål. — *Syn.* Konst, Grepp, Streck.

KONSTGÅNG, m. 2. Se *Stånggång*.

KONSTHÄNDEL, m. sing. Handel med målningar, kopparstick, statyer, vaser, kaméer, instrumenter, curiosa, m. m.

KONSTHANDLARE, m. 3. En, som driver konsthandel.

KONSTHJUL, n. 3. Hjul, som begagnas att driva en konst (hem. 3).

KONSTIG, a. 2. 1) Gjord med konst. *Ett k-t läs.* — 2) Besynnerlig, underlig. *En k. människa. Det vore väl k-t, om det icke skall gå till sluts.* — *Syn.* Konst, Grepp, Streck. 3) Listig, invecklad. *K-a anläggningar. K-a vägar.* Se *Krokväg*.

KONSTIGHET, f. 3. Egenskapen att vara konstig. Jfr. d. o.

KONSTIGT, adv. 1) På ett konstigt sätt, med konst. *K. gjord.* — 2) Besynnerligt. *Gå k. till väga i en sak.* — 3) Listigt. *K. anlagda planer.*

KONSTITUERA, v. a. 1. 1) Utgöra (ett helt). — 2) Förordna, utnämna. — *K-nde*, part. akt. Adjektivt brukas: *K. församling*, som stiftar grundlagarna för en stat. [Co—.]

KONSTITUTION, kännstuttschön, f. 3. 1) Kroppsbeskaffenhet. — 2) Statsförfattning; grundlag. — *Ss. K-senlig, -svidrig.*

KONSTITUTIONEL, kännstuttschön, f. 3. 1) Som tillhör, har afseende på, samband med en grundlag; bunden, beroende deraf; äfv. deraf föreskrifven. — 2) Grundlagsenlig. — 3) (med.) Grundad på kroppsbeskaffenheten. *K-lla sjukdomar.* — *S.* Anhängare af en grundlag. [Co—.]

KONSTITUTIONS-UTSKOTT, ---tschöns-útskått, n. 3. Utskott vid riksdagarna, som bereder och i vissa fall afgör alla frågor om förändringar i grundlagarna, om statsrådets ansvarighet och om grundlagens rätta mening.

KONSTITUTIV, ---iv, a. 2. Väsentligt bestämmande. [Co—.]

KONSTITUTORIAL, -----äl, n. 3. o. 3. Förordnande, hvarigenom en person utnämnes att förestå en tjänst, utan att dock erhålla fullmakt derpå. [Co—.]

KONSTKABINETT, ---nätt, n. 3. o. 3. Ställe, der allehanda slags konst saker och kuriositeter förvaras. [-ca—.]

KONSTKÄNNÄRE, m. 3. — **KÄNNERSKÄ**, f. 1. Person, som studerat och väl känner skön konst i allmänhet eller någon särskilt af de sköna konsterna, samt förstår att bedöma konst saker.

KONSTKÄNNEDOM, m. sing. Kännedom af skön konst i allmänhet eller af någon särskilt bland de sköna konsterna.

KONSTLA, v. n. 1. Bruka konst, list, ränker, knep; krånla. *K. bört*, se *Bortkrånla*. — *Konstlande*, n. 4.

KONSTLAD, a. 2. Förställd, tillgjord. *Ett k-t väsende. K-t sätt att vara. K. artighet.* — *Syn.* Se *Låtsad*.

KONSTLARE, m. 3. (föga brukl.) Ränkmakare.

KONSTLÅS, n. 3. Lås med endast för ägaren kända inrättningar, hvilkas användande man nödvändigt måste känna, för att kunna öppna låset.

KONSTLÖS, a. 2. 1) Gjord utan konst. — 2) Enkel, okonstlad. — *Konstlöshet*, f. 3. — *Konstlöst*, adv.

KONSTMAKARE, m. 3. 1) En, som gör konst. Taskspelare. — 2) Se *Ränkmakare*.

KONSTMESSIG, a. 2. Som sker, göres eller blifvit gjord efter konstens regler. *K-t arbete.* — *Konstmessighet*, f. 3. — *Konstmessigt*, adv.

KONSTMÄSTARE, m. 3. 1) Person, som förstår att anlägga en vattenkonst eller har uppsigt öfver en sådan. — 2) Se *Brunnmästare*. — 3) Se *Konstmakare*.

KONSTNÄR, kånstnär, m. 3. 1) Utöfvare af skön konst. Artist. Jfr. d. o. 1. — 2) En, som med utmärkt skicklighet, förenad med snille och smak, utöfvar någon mekanisk konst, handverk, o. s. v.

KONSTNÄRLIG, a. 2. Som tillhör, har afseende på, utmärker en konstnär. — *Konstnärligt*, adv.

KONSTNÄRSKAP, n. 3. Konstnärlig skicklighet. *Ett arbete, som vittnar om sant k.*

KONSTORD, n. 3. Ord, hvarmed ett föremål eller ett begrepp i konst, yrke eller vetenskap, betecknas. Kallas äfv. Teknisk term, Tekniskt ord, Konstterm.

KONSTPOESI, kånstpoesi, f. 3. Det slags poesi, som är bunden af vissa antagna konstregler. Motsatsen till Folkpoesi.

KONSTPRODUKT, kånstprodukt, m. 3. Alster af konstfärdighet.

KONSTRIK, a. 2. Gjord med mycken konst. — *Konstrikhet*, f. 3. — *Konstrikt*, adv.

KONSTRUERA, v. a. 1. 1) Uppbygga, uppätta, sammansätta, sammanfoga. — 2) (log.) Framställa ett begrepp genom en detsamma motsvarande åskådning. — 3) (geom.) Uppätta en figur. — 4) (gram.) Sammanfoga orden i en mening. — *Konstruerande*, n. 4. o. *Konstruering*, f. 2.

KONSTRUKTION, kånstrucktschön, f. 3. 1) Byggnad, sammansättning. — 2) Uppställning ell. ordnande af delarna i ett helt. — 3) (geom.) Uppritning af en figur. — 4) (gram.) Ordens sammanfogning i en mening; ordställning.

KONSTRUKTIONS-ORDNING, f. 2. (gram.) Se *Ordföljd*.

KONSTSAK, f. 3. Mindre föremål, arbetadt med ovanlig konstfärdighet eller som förräder en högst sinnrik uppfinningsgåfva.

KONSTSAMLING, f. 2. Samling af konst saker. **KONSTSCHAKT**, n. 3. o. 3. Schakt i en grufva, der uppsförningsverket har sin plats.

KONSTSINNE, n. sing. Naturligt anlag och kärlek för skön konst.

KONSTSKICKLIG, a. 2. Skicklig i en konst, ett yrke. — *Konstskicklighet*, f. 3.

KONSTSKOLA, f. 1. Läroanstalt för dem, som vilja egna sig åt någon af de sköna konsterna.

KONSTSNICKARE, m. 3. Se *Ebenist*.

KONSTSNICKERI, n. 3. En konstsnickares yrke.

KONSTSPRÅK, n. 3. Sammanfattningen af de allmänt antagna konstorden.

KONSTSTYCKE, n. 4. 1) Se *Konstsak*. — 2) Utöfandet af en konst, som förvänar genom prof på utomordentlig styrka, vighet, öfning, o. s. v.

KONSTSVARFNING, f. 2. 1) Förfärdigande på svarfstol af allehanda finare arbeten utaf ben, horn, elffenben, perlemor, sköldpadd, bernsten och alla slags metaller. — 2) Se *Guillockering*.